

Arrest

nr. 257 485 van 30 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BAUDEN
Clos Chanmurly 13
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 15 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 februari 2021 tot afgifte van een bevel tot terugnrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 februari 2021 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 249 069 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 februari 2021.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAUDEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 15 mei 2002 gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur in België. Recent is hij in het bezit gesteld van een C-kaart, geldig van 7 december 2018 tot 7 december 2023.

Op 25 januari 2021 komt verzoeker toe op de luchthaven van Zaventem, waar hem de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd.

Eveneens op 25 januari 2021 wordt beslist tot de terugdrijving van verzoeker. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 248 738 van 5 februari 2021 wordt bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing bevolen.

Op 8 februari 2021 neemt verweerder een nieuwe beslissing tot terugdrijving. Bij arrest van de Raad met nummer 249 069 van 15 februari 2021 wordt bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing bevolen.

Het bevel tot terugdrijving van 8 februari 2021 is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

TERUGDRIJVING

[...]

houder van het document Nationaal Paspoort van China nummer [...] afgegeven te Zhejiang op : 11.12.2017

afkomstig uit Beijing met HU491 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

X (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3. eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene keert terug naar België op basis van C-kaart met nummer (...), geldig van 07.12.2018 tot 07.12.2023.

Uit de uitreisstempel dd. 23.01.2020 in het nationaal paspoort van betrokkene blijkt dat hij het Belgisch grondgebied verlaten heeft sinds méér dan 1 jaar.

Artikel 19, §1, lid 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geeft de vreemdeling die houder is van een Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en die het land verlaat, gedurende één jaar het recht op terugkeer in het Koninkrijk.

Overeenkomstig artikel 19, §1, lid 2 van de wet van 15/12/1980 verliest de vreemdeling die op grond van artikel 16bis de status van langdurig ingezetene bezit, zijn recht op terugkeer wanneer hij gedurende 12 opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar verlaten heeft.

Overeenkomstig artikel 42 quinquies, §7 van de wet van 15/12/1980 verliest de EUBurger of het familielid van een EU-burger, die een duurzaam recht op verblijf verkregen heeft, zijn recht op terugkeer in het Rijk door een afwezigheid van meer dan twee opeenvolgende jaren.

Artikel 35 van het KB van 08.10.1981 stelt dat het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, al dan niet met de vermelding tijdelijk verblijf, de identiteitskaart voor vreemdelingen, de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn geldigheid verliest zodra de houder ervan langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorzien in artikel 39 van het KB van 08.10.1981.

Overeenkomstig artikel 35 van het KB van 08.10.1981 verliest het document ter staving van duurzaam verblijf, de duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan vierentwintig opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft.

Artikel 35 van het KB van 08.10.1981 bepaalt verder dat de EG-verblijfsvergunning van langdurig ingezetene haar geldigheid verliest zodra de houder ervan langer dan twaalf achtereenvolgende maanden buiten het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie of langer dan zes jaar buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorgeschreven door het koninklijk besluit van 22 juli 2006 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 39, §3,1° van het KB van 08/10/1981 stelt dat de vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning het recht op terugkeer kan uitoefenen na een afwezigheid van meer

dan 1 jaar op voorwaarde dat hij "Vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren." Overeenkomstig §6 van dit zelfde artikel wordt hij op dat ogenblik door de gemeentebestuur in het bezit gesteld van een bijlage 18.

Gezien u hieraan niet voldaan heeft en uw verblijfskaart bijgevolg niet meer geldig is, wordt de hierboven vermelde verblijfskaart ingetrokken.

Overeenkomstig artikel 91 van de Algemene onderrichtingen betreffende het houden van de bevolkingsregister van kracht op 1 juli 2010 dient de vreemde onderdaan afgevoerd te worden door verlies van het recht op of de machtiging tot verblijf aangezien hij zijn recht tot terugkeer niet binnen de wettelijke termijnen heeft uitgeoefend.

Betrokkene beschikt niet langer over een geldige verblijfstitel daar deze is ingetrokken en dient zodoende te beschikken over een geldig visum wat in deze niet het geval is.

De samenwoning met zijn vrouw is gesupprimeerd op 05.02.2018 en met zijn zoon op 14.07.2020. Sinds 14.07.2020 zou hij ook als alleenstaande ingeschreven zijn en wonende op het adres [...]

Zijn zoon is verhuisd naar [...].

De zoon staat ingeschreven als restaurantpersoneel, de vader als hulpkok.

Er zijn geen elementen waaruit blijkt dat hij afhankelijk zou zijn van zijn zoon, gezien zijn zoon tijdens zijn afwezigheid zelfs verhuisd is naar een ander adres. Zijn vrouw, nergens blijkt een scheiding, is dus ook ingeschreven op een ander adres.

Na controle bij de maatschappij blijken de aangehaalde prijzen niet te kloppen, noch het aantal vluchten:

Er zijn steeds vluchten geweest, dus hij kon op elk moment terugkeren. Door de verwerende partij was gesteld dat de prijzen tot 6000 euro waren, maar na controle blijkt dat de prijzen 800-1000 euro kosten (normale prijzen) en slechts tot augustus tot 2000 euro konden bedragen. Tevens zijn de vluchten nooit gestopt. Betrokkene kon dus op elk moment terugkeren. Stellen dat dit niet kon omwille van COVID situatie (té dure tickets, geen vluchten) klopt dus niet.

Bovendien werd gesteld dat hij dus als enige mogelijkheid had te reizen op 22 januari 2021, wat dus ook niet correct is (een vlucht vanuit Whenzou die al op 16.01.2021 geannuleerd was)

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 16 februari 2021 in het bezit werd gesteld van een C-visum met een geldigheidsduur van vijf dagen en aldus werd toegelaten tot het grondgebied. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing impliciet, doch zeker werd ingetrokken door het afleveren van een tijdelijke verblijfstitel aan verzoeker. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt immers dat wanneer de overheid na een nieuw onderzoek van de zaak een nieuwe beslissing neemt, zij moet worden geacht haar eerste beslissing impliciet te hebben ingetrokken dan wel opgeheven en te hebben vervangen door die nieuwe beslissing, die een nieuwe uiting van de wil van de overheid uitmaakt (RvS 25 juni 2009, nr. 194.637).

Ter terechtzitting bevestigen de partijen deze gegevens.

De thans voorliggende vordering is dan ook zonder voorwerp geworden en is derhalve doelloos.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Ter terechtzitting vraagt de advocaat van verzoeker om de kosten van het geding ten laste te leggen van verweerder. Verzoeker werd in het bezit werd gesteld van een C-visum, één dag nadat bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de bestreden beslissing werd bevolen. Hieruit kan worden afgeleid dat de beslissing om verzoeker in het bezit te stellen van een verblijfstitel een direct gevolg is van zijn beroep bij de Raad.

Het is *in casu* passend om de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT